

Zarzuty i główne argumenty

Przepis rozporządzenia Republiki Austrii w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji stanowiący, że producenci lub importerzy są zobowiązani do zbierania wycofanych z eksploatacji pojazdów tej marki, którą wprowadzili do obrotu, o ile pojazdy te zostały zarejestrowane w Austrii, stanowi naruszenie art. 5 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r.

Dyrektywa zobowiązuje Państwa Członkowskie do stworzenia takich systemów zbierania pojazdów, żeby zbierane były wszystkie pojazdy wycofane z eksploatacji niezależnie od ich marki oraz ustanawia wolny od opłat obowiązek zbierania pojazdów wycofanych z eksploatacji. Celów tych nie spełnia regulacja austriacka, ponieważ zawiera ona podwójne ograniczenie: ograniczenie obowiązku zbierania do marek, które dany producent lub importer wprowadził do obrotu i ograniczenie obowiązku zbierania do pojazdów zarejestrowanych w Austrii.

Komisja nie podziela stanowiska Republiki Austrii, że zróżnicowanie na podstawie rejestracji w kraju jest rzeczowo uzasadnione, ponieważ tylko w ten sposób można zapobiec obciążeniu w sposób silnie nieproporcjonalny poszczególnych producentów w wyniku obowiązku zbierania. Komisja podnosi natomiast, że jeżeli w praktyce okazałoby się, iż w wyniku nieodpłatnego zbierania nie zarejestrowanych w kraju pojazdów wycofanych z eksploatacji miałyby dojść do nieproporcjonalnego obciążenia poszczególnych producentów lub importerów względnie podmiotów zajmujących się zbieraniem, to należy to uwzględnić w ramach postępowania na podstawie art. 5 ust. 4 akapit 4 dyrektywy. Przepis ten przewiduje, że Komisja będzie regularnie monitorować wykonanie obowiązku nieodpłatnego zbierania, aby zapewnić, że nie powoduje to zakłóceń na rynku.

(¹) Dz.U. L 269, str. 34

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Consiglio di Stato (szósta izba), wydanym dnia 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa

(Sprawa C-119/05)

(2005/C 132/25)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 14 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di

Stato (szósta izba), wydanym w dniu 22 października 2004 r. w sprawie Ministero dell'Industria, Commercio ed Artigianato przeciwko Lucchini Siderurgica Spa.

Consiglio di Stato zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy dokonanie przez administrację krajową windykacji pomocy od podmiotu prywatnego — pomimo wydania przez sąd cywilny wyroku stwierdzającego bezwarunkowy obowiązek wypłaty rzeczowej pomocy — jest prawnie dopuszczalne i obligatoryjne w świetle zasady pierwszeństwa podlegających bezpośredniemu stosowaniu postanowień prawa wspólnotowego, którymi w niniejszej sprawie są postanowienia ogólnej decyzji EWWiS nr 3484 z 1985 r., decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 1990 r. notyfikowanej w dniu 20 lipca 1990 r. oraz decyzji Komisji nr 5259 z dnia 20 września 1996 r. w sprawie windykacji pomocy, stanowiące podstawę prawną zaskarżonego w niniejszym postępowaniu środka w zakresie windykacji (tj. dekretu nr 20357 z dnia 20 września 1996 r. uchylającego dekret nr 17975 z dnia 8 marca 1996 r. i dekret nr 18337 z dnia 3 kwietnia 1996 r.)?
- 2) Czy też, w świetle ogólnie przyjętej zasady, że decyzje w przedmiocie windykacji pomocy podlegają prawu wspólnotowemu, podczas gdy ich wykonanie i związane z nim postępowanie windykacyjne — w razie braku przepisów wspólnotowych — podlega prawu krajowemu (zob. w zakresie tej zasady wyrok Trybunału Sprawiedliwości w połączonych sprawach 205 do 215/82 Deutsche Milchkontor przeciwko Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft), postępowanie w zakresie windykacji pomocy jest prawnie niedopuszczalne w świetle konkretnego orzeczenia sądu mającego powagę rzeczy osądzonej (art. 2909 Kodeksu cywilnego), które wywołuje skutki prawne między podmiotem prywatnym a administracją i zobowiązuje administrację do zastosowania się do niego?

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-126/05)

(2005/C 132/26)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez N. Yerrell, działającą w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do uzyskania zgodności z dyrektywą 2000/34/WE⁽¹⁾ z dnia 22 czerwca 2000 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/104/WE⁽²⁾ dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy, w celu objęcia sektorów i działalności wyłączeniem z tej dyrektywy lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy Traktatu WE;
- 2) obciążenie Zjednoczonego Królestwa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 sierpnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 1.8.2000, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 307 z 13.12.1993, str. 18.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-131/05)

(2005/C 132/27)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 21 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Michaela Van Beeka, działającego w charakterze pełnomocnika, wspomaganego przez Frédéricą Louisa i Antonia Capobianca, avvocato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

1. nie stosując się do obowiązków wynikających z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 79/409/EWG w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾ oraz art. 12 ust. 2 i art. 13 ust. 1, w obu przypadkach w związku z art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady

92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽²⁾, Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych dyrektyw;

2. obciążenie Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że:

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 6 ust. 1 dyrektywy 79/409/EWG (dyrektywy ptasiej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego sprzedaży, transportu w celu sprzedaży, przetrzymywania w celu sprzedaży oraz oferowania do sprzedaży dzikiego ptactwa, jedynie do gatunków występujących lub migrujących na teren Wielkiej Brytanii, ponieważ zakaz ten w sposób jasny odnosi się do wszystkich gatunków ptactwa występujących naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium Państw Członkowskich, do którego stosuje się Traktat.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 12 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG (dyrektywy siedliskowej) poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego przetrzymywania, transportu, sprzedaży lub wymiany oraz oferowania do sprzedaży lub wymiany gatunków zwierząt wymienionych w załączniku IV lit. a dyrektywy jedynie do gatunków mających swój naturalny zasięg w Wielkiej Brytanii. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków zwierząt chronionych objęta regulacją Zjednoczonego Królestwa jest krótsza od listy zamieszczonej w załączniku IV do tej dyrektywy.

— Zjednoczone Królestwo naruszyło art. 13 ust. 1 dyrektywy siedliskowej poprzez ograniczenie ustanowionego w tym artykule zakazu dotyczącego handlu gatunkami roślin jedynie do gatunków „mających swój naturalny zasięg w jakimkolwiek regionie Wielkiej Brytanii, jak wymieniono w tabeli 4 [rozporządzenia z 1994 r.]”. Wskutek tego ograniczenia lista gatunków roślin chronionych ujęta w tabeli 4 jest krótsza od listy gatunków chronionych zamieszczonej w załączniku IV lit. b do dyrektywy siedliskowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, str. 7